

GROETEN UIT ONS LUSTOORD, DIJKZICHT, DE FEDERATIE EN NIEUW VREDELUST

'Het is net Peyton Place'

Mevrouw Halberstadt ... dit jaar niet met vakantie ... Echtbaar Otten ... hele seizoen op Lustoord ...

De heer Niesing en kleinzoon ... huisje opknappen ...

Johannes van Veen ... elke dag op en neer

Het geraas van voortsnellende auto's is er wel te horen, maar verder wijst niets op de nabijheid van nijver Amsterdam. Volkstuinencomplex „Ons Lustoord”, verscholen achter de bomen langs de Utrechtseweg, is een vluchttuin voor 254 Amsterdamse gezinnen.

Keurige laantjes, vernoemd naar bloemen en planten, die in overvloed aanwezig zijn in de prachtig bijgehouden tuinen, waarin vaak kabouters — vrolijke, droevige, baardige, in alle maten en houdingen — figureren.

„Het is hier net een groot Peyton Place. Het is één gemeenschap, een klein wereldje op zich zelf”, zegt mevrouw Otten (55). Haar man Frits (59) is bezig de tuin van ongewenste begroeiing te ontdoen. Hij is commissaris-bestuurslid van Ons Lustoord, en zit al veertien jaar op dit complex. „Mijn vader”, zegt hij, „heeft 49 jaar een tuin gehad. Dat was ook geen stadsgedon, en zo krijg je dat mee”. Toen zijn eerste

vrouw vijf jaar geleden overleed gaf hij zijn werk als touringcar-chauffeur eraan en brengt hij zijn vrije tijd door op de tuin. Vanaf april heeft hij daar met zijn tweede vrouw — die twee jaar geleden weduwe werd — een huisje dat de naam „Late haver komt ook op!” heeft meegekregen.

Zijn vrouw: „Ik had nooit gedacht dat het zo leuk zou zijn. Een volkstuin dacht ik eerst, dat is maar behelpen. Maar ik wil nu nooit meer naar de stad terug”.

Koemest

De heer en mevrouw Otten zitten nu het hele seizoen op „Ons Lustoord”. Een keer per week gaat mevrouw naar de stad om zich te laten kappen en om de was te doen. „We

hebben hier alles, behalve elektriciteit”.

De heer Otten zegt altijd al „liefhebber van een moestuin” te zijn geweest. In zijn tuin verbouwt hij tomaten, sperziebonen, postelein, andijvie. In de kas zelfs druiven. „Ik gooi er ruige koemest op. Dat is het lekkerste wat er rime kan zijn. De zuren die uit de rime komen, daar heb je het meest aan”, legt hij uit. In zijn tuin staan verder al kaantjes, dahlia's, begonia's en chrysanten. „In het begin mocht ik van hem schoffelen”, vertelt mevrouw Otten. „En toen vroeg mijn man me waar de begonia's toch waren gebleven. Die had ik allemaal weggeschoffeld”.

De meeste volkstuinders zitten van 1 april tot eind oktober op hun stukje grond. Anderen komen alleen de weekeinds. Langzamerhand willen steeds meer jonge gezinnen de stad ontvluchten en bestaat er grote belangstelling voor een tuin. „We hebben een wachtlijst van meer dan honderd mensen”, zegt de heer Otten.

Tegenover Ons Lustoord ligt complex Dijkzicht, waar de heer Johannes van Veen elke dag van de

door HANS POLAK
Foto's CHARLES VLEK

Vincent van Goghstraat naar toe fietst om zijn sla, andijvie, spertie- en snijbonen, druiven en tomaten bij te houden. „Zo lang als de tuin bestaat zit ik hier al. Een beetje zitten, een praatje maken. Het is hier wel gezellig”, zegt deze gepensioneerde grondwerker, 75 jaar oud. Bijna vijftig jaar daarvan heeft hij zijn vrije tijd doorgebracht in een volkstuin. Vroeger aan de Boerenwetering en nu tussen de verkeersader Amsterdam-Utrecht en het industriegebied Amstel.

Schilderen

Daar ligt ook het complex van de Federatie van Amsterdamse Amateurschilders, waar 210 huisjes staan.

De meeste huisjes zien eruit als bungelotjes, ingericht voor permanent verblijf. De familie Niesing uit de Wilhelminastraat kocht vorig jaar een huisje op dit complex. Het staat aan de Poststeraan, een wit, op een boerenhuisje lijkend bouwsel, dat de heer Niesing met kleinzoon Wim aan het schilderen is. „We hebben het voor f 1700 ge-

kocht en hebben het al helemaal opgeknappt, in de weekeinds. En ook mijn vakantie heb ik daaraan besteed. Het is een leuk onderkomen geworden. We hopen hier een groot gedeelte van het jaar te kunnen doorbrengen”, aldus de heer J. Niesing (64).

Hij verklaart „een nieuwe tuinder” te zijn. „De grote drijver om dit huisje te kopen is geweest, dat ik volgend jaar met pensioen ga. Dan heb ik wat om handen. Je kunt wel een huisje in Balkum kopen, maar hier zit je rustig. Voor kinderen is het ook ideaal”, aldus de heer Niesing die nog „met zo bar goed op de hoogte is”, met wat er allemaal voor een tuin komt kijken. „Ik heb nu aardbeien, aardappelen en bonen om te proberen. Maar verder is het niet de bedoeling veel te verbouwen. Je speelt er gewoon wat mee”.

Halve woning

In het pierbadje van Ons Lustoord spelen de peuters. Voor het hek van het vierde complex, Nieuw Vredelust zijn in zwempak getufde

klippen op een dragline aan het spelen. Dit complex staat op de nominatie te verdwijnen.

Hier brengt de familie Halberstadt uit de Tweede Jan Steenstraat de vakantie door. Het huisje heeft hovener Halberstadt pas opgeknappt. „We hebben jaren op een halve woning in De Pijp gezeten. En we hebben vier kinderen. Daarom hebben we de tuin genomen”, zegt mevrouw P. Halberstadt (34). „We krijgen de schoolvakantie nu hier. Dit jaar gaan we niet verder op vakantie. Dat ligt aan de financiële toestand. Normaal gaan we nog twee weken op een camping zitten”, zegt ze. Haar man die auto-monteur was „een erg ongezond beroep” heeft zijn interesse voor tuinen hier kunnen uitleven, en er tenslotte zijn beroep van gemaakt.

„We zitten hier nu al twee jaar. Dat is toch wel beter dan drie hoog in de stad, vind't u niet?”

Op de laantjes van het complex zijn af en toe kleine kinderen te zien. In de tuinen werken de mensen bedraagd met schoffels. Groeten uit Ons Lustoord, Dijkzicht, de Federatie en Nieuw Vredelust.